

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΡΓΥΡΗ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗ

ΑΓΑΠΗ ΣΤΟ ΒΟΥΝΟ

Και σαν διηγήθηκε ο πάτερ Τιμόθεος το παραμύθι του, έμειναν δλοι καταλυπημένοι που δεν ήταν μεγαλειότεροι...

— Αν είνε γιά τέτοιες ιστορίες, γυρίζει και λέει τότες ο πάτερ Παΐσιος, μορφοῦσα νά σάς πώ και γώ μιά, μόνο που πέρασε ή ώρα και πρέπει νά σηκοῦθουμε νωρίς τό ταχύ.

— Καλέ τί λές, φωνάζει ο πάτερ Καλλίνικος, χειμωνιατικές νύχτες, και φοβάσαι νά μή χάσεις μιάν ώρα του ύπνου σου; λέγε και σύ τήν ιστορία σου, και στο μεταξύ έγω σάς ψήνω τά κάστανα...

Κι' άρχισε ο Παΐσιος: —Αυτή ή ιστορία της αγάπης που μάς ειπε ο πάτερ Τιμόθεος μου θυμάται και μένα την εποχή που ταξείδευα από νησί σε νησί, και πουλούσα σταυρούς, άγιωτικους. Γύριζε μιά φορά από τή Νίμφο στη Λήμνο, νά πάρω από και πέραμα γιά τά δω. Μικρό ταξείδι. Μικρό,μά φουρτούνα μεγάλη.Είχα συνταξείδιότες μιά φαμελιά, πατέρα, μάνα, δύο άγόρια, κι' ένα κορίτσι. Σε σταφάνωση πηγαίνανε νά παρασταθούν.

Βγήκαμε, δέ βγήκαμε από τό λιμάνι, κι' άρχίναί τό χοροπηδητό! Άνεβοκατεβαίνο τό καικι σαν πεπονοφλουδο άπάνω στά λισσοσμένα τά κύματα, έτρύζαν τά ξάρτια, χτυπούσαν τά παιδιά στον άέρα, και τά νερά περνούσαν από πάνω και χώνουνταν από τήν άλλη μεριά σαν ποταμός. Ψυχή έξω, στο κατάστραμα, έξουν οι ναύτες. "Ολ' οι άλλοι στάμπαρα, και φωνάζεστε τι γλυκα που τήν ειχε ή παρέα μας! Σά νά μήν έφτανε τό κακό από πάνω, είχαμε και τίς γυναίκες που τούριζαν!...

Τι δέ μου τάζανε γιά τό "Άγιο Όρος! "Έγώ που θάλασσα δέ με πιάνει, ειπα νάνερω άπάνω, νά ξερωσα σέ καμιά κώχη κι' ότι βρέξη άς κατεβάσει. Μά έλα δά που φοβόμουν και τους ναυτες, νά μή θαρρέψουν πώς ο Καλόγερος τήν έφερε αυτή τή φουρτούνα!

"Έμεινα λοιπόν κάτω και γώ και περνούσα τήν ώρα κοιτάζοντας τους άφανισμένους τους Νημάτους. Ποτε νερό τους έφαρνα, πότε τά προσκαίριλά τους τους βλέπαι, κι' έτσι περνούσε ο καιρός. "Ηρθε τέλος κι' ή νύχτα, και κοιμηθήκαμε.

Κατά τά ημερωμάτα, σύχασε άεφανα τό καικι. Άκόμμα πήγαίνε κι' όλα από πάνω, μιλητά, προσταγές, κι' ύστερα ύστερα τήν άγυρρα. Δεν μπορεί νά φτάσαμε τόσο γλήγορα, ύστερ' από τέτοια φουρτούνα, σέφτουμαι. Κάπου πρέπει ν' άράξαινε άσπου νά περάσει. Πετιέμαι άπάνω, άνεβαίνο, και τί νά δω! είχαμε κάνει πίσω, άντις έμπρός!

Βγήκαμε δλοι έξω. Έρμημά ολοτρόγυρα, άγρια βουνά δασωμένα, πουλιά μέσ στα δάση που τάκουχες δες; κάτω στην άμμουδιά, άχ, και τί άμμουδιά! Ουτε Ιχναίρι περπατηξιάς άνθρώπωνε στην παρθένα εκείνη άκρογιαλιά, τίποτες άλλο παρά μακρινές άράδες μιά πάνω στην άλλη, που τίς χάραζε ο άγέρας άπάνω στον κάταστρο άμμο...

Φέραμε τά δισάκια μας έξω, άνάψαν οι γυναίκες φωτιά πίσω από ένα βράχο, καθίσαινε και φάγαμε.

Μάς ειπε ύστερα ο καπετάνιος πως δά περμιένουμε ως τό μεσημέρι, που δά γυρισή ο άνεμος. Λοιπόν τί νά κόμουμε σ' αυτό τό μεταξύ, άλλος πήγε από δω, άλλος από εκεί, άσπου νά φέρη τό μεσημέρι.

Ο καπετάνιος μαζί με τό γέρο τό Νιμριώτη πήγαν κατά τά δεξιά με τό τουφεκι, γιατί ειχε, λέει, καλό κυνήγι. Τά παιδιά με τήν άδερφή τους, κορίτσι ως δεκαήτη χρονών, πήγαν κατά τά μπρός, που ειχε. Λέει, λουλούδια. Η Νιμριώτισσα γυναίκα, που δεν μορφοῦσε νά έχη άκρομα τό σοράντα τήν—τόλγαν αυτό και τί μάτια της τά λαμπερά, και τά κόκκινα χείλη νά μήν πώ και άλλα σημάδια, που σε τέτοια συντροχιά δεν ταριάζει νά τά παρασταίνη τινας,—έκείνη έμεινε πίσω, νά συγχρίση τό πράματα και νά τάφωρη του μούστου να νά βάλει μέσ' στο καικι. "Έγώ ειπα νά τραβήξω κατά τά δεξιά, νά γάρω γοῦστο με τους κτηνηγούς. Μά κατά τ' άρσιωτά κοιτάξα άεφανα κάτι ύπάνω σ' ένα βουνολάκι, σά ημοκλήσει, σά μάντρα, σαν κάτι τέτοιο. Είπα λοιπόν, άς άνέβω νά δω τί ειπε. Και τράβηξα κυτακει. Σε μιάν ώρα μέσα ήμου άπάνω στο μέρος έκείνο. Δεν ήτανε μήτε μάντρα, μήτε ημοκλήση, ήταν ένας σωρός πέτρες από τί μιά, βραχί, και άγαλιόκλαδα από τήν άλλη, κι' ένας άλικος στη μέση με καυκαλίθρες κι' άλλα τέτοια χόρτα. Κάθισα εκεί κοντά και κοίταξα γύρω μου και άναστανόμουννα με τίς έμορφές έκείνες τίς παρθένας, τίς άμίμητες, τίς άπέραντες... Είχε καταπέσει από τόρα κι' ο άνεμος, κι' ήταν ή θάλασσα μιά χαρά από κάτω. Και κει που κάθουμουν, τί νά δω άντικρύ μου! Τή Νιμριώτισσα!...

— Τι μου έκαμες ελλογιμένη γυναίκα! τής λέγω. Δέ φλέπει πώς έμφοσε μοχαίρι κας έδώ, κι' ο άντερας σου μορρεί νά ύποψιστή και νά μάς ρίξη στη θάλασσα και τίς δυο μας; Πίσω, νά χαρηξή τά παιδάκια σου, ήγουνε κάτω εκεί νά μοτέψης και του λόγου σου λοιλούδια, έγω δά μένω έδώ ως τό μεσημέρι, γιατί τέτοιες έμορμιές καθεμέρα δεν τίς βλέπω.

— Μπα, και γιατί όχι και γώ, δάσκαλέ μου! μου λέει. Μήγορις δεν έχω μάτια και γώ; "Όσο γιά τόν άντρα μου, μή φοβάσαι. Του λέω πώς έχασα τό δρόμο μου, και δεν ήξερα που πήγα. Η δαιδότη σου κατεβαίνε άπ' αυτή τή μεριά, έγω από τήν άλλη. Ο ένας μας ξεκινάει μισή ώρα άργότερα κι' έτσι τελειώσε... Ψυχή δεν μάς βλέπει έδώ...

— Κι' έρχεται και καθίσει κοντά μου και με κοιτάζει με μάτια μαργαλίνα.

— Κι' ο Θεός από πάνω; τής λέγω.

— Ο Θεός δεν μάς ειπε νά μήν αγαπιούμαστε και καμμά φορά!

Κι' άκουμπαί άπάνω μου καθώς ήτανε, λαχνασμένη, από τόν άνήφορο, με πρόσωπο ροδοκόκκινο, από τήν κοίραση, από τίποτες άλλο, δεν ξέρω, και με μάτια άκόμα πιο λαμπερά. Έννοιωσα πώς έδώ ειπε πειρασμός μεγάλος, γιατί και γώ ήμου άκόμα νέος, και κι' όλο που πέρασα και γώ τέτοιες γλυκές φουρτούνες στη νεότη μου, τόρα που φορούσα αυτόν τόν μαυρό τό σκούφο, άδερφια μου, δεν τό ειπα σκοπό νά τόνε ραζιλέσω, μάς μιάς γυναικίνας περαστικό φάμαρο. Σηκώθηκα λοιπόν από τήν πέτρα που κάθουμουν, γύμια και κίτταξα κατά τήν άλλη μεριά και μου ήρθε άεφανα μιά ιδέα που έπρεπε νά ή βάλω σέ πράξη άμέσως. Ξν ήθελα νά γλυτώσω... Άν γύριζε νά τήνέ δω και νά τής μάλλοσε τής άμορφης Νιμριώτισσας άλλη μιά φορά, πάει, ήμουν χαμενος, δά μουβράζε τρικλοποδιά ο περαστικός... Άποφάσισα λοιπόν νά μήν ή ξαναίδη, μόνο νά πάσω τόν κατήφορο. Νά κατεβώ στο καικι, νά πάρω τό σακί μου και νά φύγω κατά τό Νιχωῶρι, πουταν ως τρεις ώρες δρόμος, άσπου μου ειχε πη ένας ναυτης. Κ' έτσι νά γλυτώσω άπ' αυτή τή μάγισσα μιά και καλή...

Στη στιγμή τόκαμα κι' όλας. Μήτε νά μή φωνάξη δεν πρόστασε ή καλή μας, καθώς ξετινάχθηκε και πήρα τόν κάτω δρόμο. Τά παιδιά μάξουν άκόμα λουλούδια, οι ναυτες μάπλάναν τά ξεσοικόμενα πανιά τους, οι κυνηγοί τοιφεζίαν παρμεσο, και γώ με τό σάκκο στον ώμο, ταξείδενα κατά τό Νιχωῶρι γαλό-γαλό, και θυμοίμαι πώς έφαλα κιάλας τό «έκ νεοτηγός μου» σαν ειδος έπιπικό, σά νά του έλεγαι του Σούηρα μας «εχαριστώ που κ' έσωσες, μεγάλη ή χάρις σου!.

"Από τό Νιχωῶρι βρήκα πέραμα γιά τήν Τένοδο και κει πλερώθηκα γιά τήν άρετή μου... δέ τό μπρούσικο κρασί που μου έδοκαν κι' ήμιο... »

+ Άργυρης Έφταλιώτης

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

Ο Χ. ΤΡΙΚΟΠΗΣ ΚΑΙ Ο ΤΟΥΡΚΟΣ ΒΟΥΛΕΥΤΗΣ

Σ' έναν άπ' τους Όθωμανούς βουλευτές που παρεκάθισαν στην Έλληνική Βουλή κατά τήν πρώτη μετά τήν προσάρτηση τής Θεσσαλίας περίοδο, άποδίδεται τό παρακάτω φιλοφρόνημα προς τόν Χορ. Τρικοπή, φιλοφρόνημα που φανερώνη τήν μεγάλη ύπόληψη τήν όσταν είγαν και οι Τούρκοι άκόμα γιά τόν πολιτικό αυτόν άνδρα τής Ελλάδος.

Ο έν λόγφ Όθωμανός ρέισκοταν μιά μέρα στο Ύπουργείο τών Στρατιωτικών, όπου, γιά νά περάση τήν ώρα του, κίταζε τίς άρκασμένες στον τοίχο εικόνες τών άνδρών του Άγώνος. Μεταῦ τών εικόνων αυτών ήταν και μιά του πατέρα του Χορ. Τρικοπή, Στεφάνος Τρικοπή. Στάθηκε λοιπόν ο Όθωμανός Βουλευτής μπρός σ' αυτή όρκετή ώρα, τήν κίταζε καλά, μάντεψε άπ' τήν όμοιότητα πώς ήταν ο εικονιζόμενος και γιγίζοντας κατόπιν στον Χ. Τρικοπή του ειπε :

- Πατέρας σου εινε αυτός;
— Μάλιστα, άπάντησε ο Τρικοπή.
— Μεγάλο κεφάλι, ειπε τότες ο Όθωμανός βουλευτής, πώ μεγάλο κι' από σένα!...

— Γιατί, μπέτη μου, πώς τό ξέρεις; τόν ρώτησε έκκληχτός Τρικοπή.

Και ο Όθωμανός άποκρίθηκε :
— Γιατί έκαμα έσένα!...

ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΠΑΡΑΞΕΝΕΣ ΔΙΑΘΗΚΕΣ

Εβραίοις Άγγλος ζήσης στην γυναίκα του 500 στερλίνας υπό τόν όρον νά μήν μερφή νά τίς διαθήσει περδ μόνο τήν θάνατό της. *Έτσι, έγραψε, δά μερρεπή νά έξασομολή στον έαυτό της μιά κηδία όεισραφή, όόλιγη με τήν ίλιετήριό της ως χήρας μου.